

Socialministeriet

Glyngøre, den 6. marts 2012

Anmodning om foretræde

I forbindelse med udkast til ændring af sociallovgivning, hvor man vil give kommunerne ret til at tage økonomiske hensyn på socialområdet, og gøre det muligt, at en kommune kan tilsidesætte en faglig vurdering til fordel for kommunens økonomiske hensyn, vil vi gerne bede om et foretræde, så vi kan belyse de vidt strækkende konsekvenser, det kan få den gruppe af unge sårbare, som alt for tit "lander mellem 2 stole".

Sidste år kørte jeg som frivillig indsats sager for unge sårbare, hvor kommunerne i første omgang ikke vil tage ansvar og hjælpe deres borger i nød, men med min medvirken og dialog med kommunerne lykkedes det at få et "nej" vendt til et "ja" i 69 af disse sager – nogle måtte dog gennem ankesystemet, før borgerne fik medhold. Alle disse sager betragter jeg som sager, hvor kommunen forsøgte at tilgodese kommunens pengekasse i stedet for borgernes interesse og ret. Jeg vil gerne give Jer et overblik over mine sager og dermed forhåbentlig en forståelse for, at hvis I gennemfører denne lovændring, så accepterer i samtidig, at vi lader endnu flere borgere med en væsentlig nedsat funktionsevne i stikken – vel at mærke borgere, som sagtens kan komme sig, hvis bare de får den rigtige sociale støtte.

Hvis denne lov gennemføres, så vil I også være de direkte ansvarlige for, at der vil komme endnu større ulighed i indsatsen for psykiske sårbare mennesker. Det er almen viden, at den samlede indsats for psykiske lidelser består af 3 dele – den biologiske, den psykoterapeutiske og den sociale indsats. Og ved behandling af spiseforstyrrelser udgør den sociale indsats en meget stor del af den samlede indsats – men mange kommuner vil i forvejen ikke tage ansvar for den del af behandlingen og med den nye lovgivning, så bliver det bare endnu sværere. Jeg vedlægger notat omkring de 3 elementer i den samlede behandlingsindsats.

Jeg vil til foretrædet tage en ung kvinde på 25 år og hendes far med – en ung kvinde som i 5 måneder er blevet svigtet af systemet, men som er så heldig at bo i min by hvilket har gjort det muligt for mig at støtte hende frivilligt. Hun havde en BMI på 12 og uden social kontakt og ville heller ikke være i kontakt med sin familie, da vi mødte hinanden. I dag fungerer hun – med støtte – og har genoptaget sit sociale liv og netværk og har en BMI på 15. Hun er ved at vende tilbage til livet – men uden kommunens støtte.

Med venlig hilsen

PS LANDSFORENING, Pårørende til Spiseforstyrrede

næstformand i PS, mobil 5360 4026